

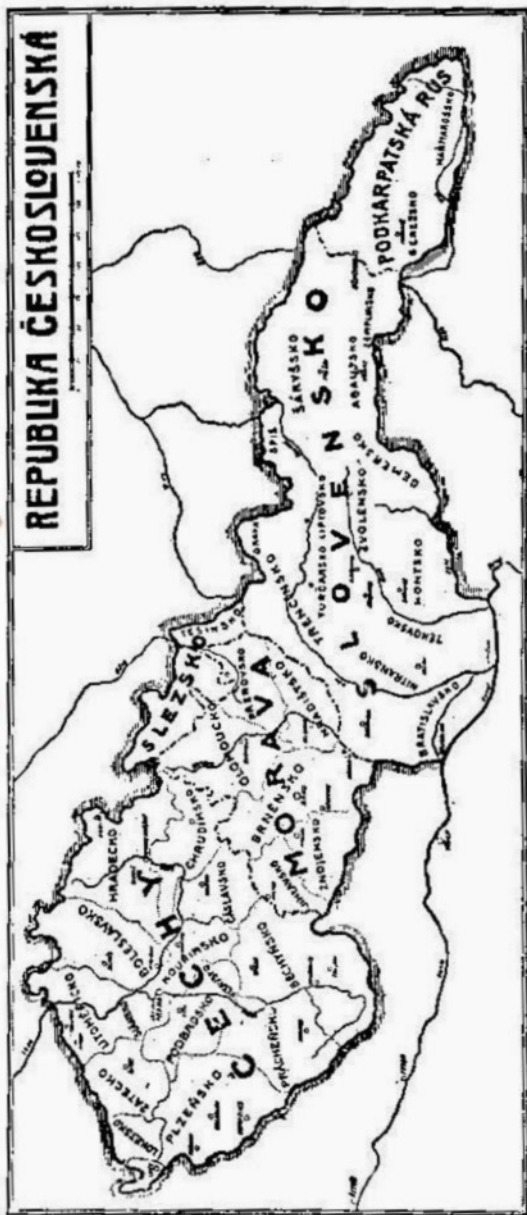
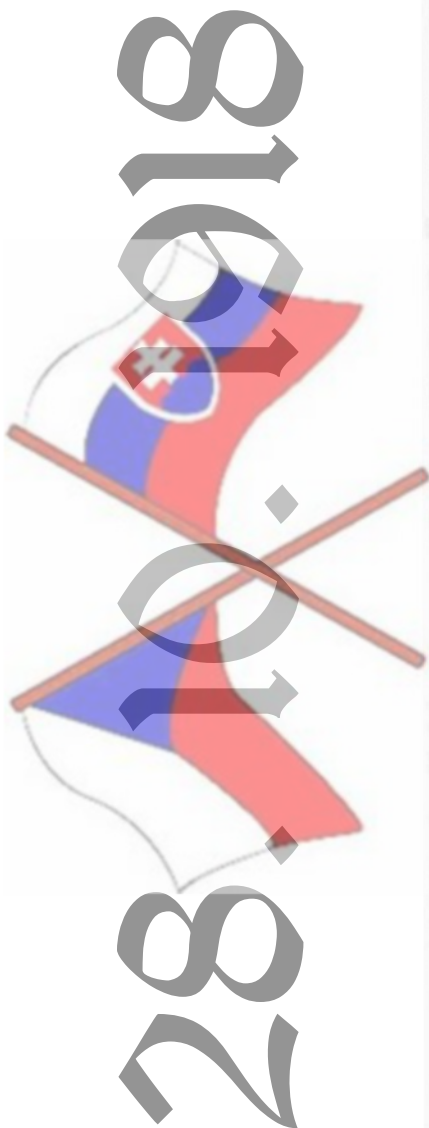
ZVON

ŘÍJEN / OCTOBER

2018

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Komunita Taizé

MV

Ako sme sa posunuli do 20. storočia, môžeme si všimnúť, že po rozmachu a vzniku nových rehoľných spoločností v 19. storočí prichádza istý útlm. Samozrejme to tempo vzniku nových rehoľí v storočí pary bolo vysoké a nedá sa očakávať, že by to tak pokračovalo stále. Takisto mnoho oblastí, ktorým sa rehole tradične venujú sa už pokryli existujúce rehoľné spoločenstvá a to aj v rámci potrieb industrializovaného sveta – teda prevažne mestského prostredia. Preto si dnes predstavíme jedno z takzvaných “nových” hnutí alebo komunít, a to komunitu Taizé.

Komunitu Taizé založil v roku 1940 brat Roger Schütz ako ekumenické kláštorne bratstvo, kde bratia – mnísi žijú spolu v komunite a v celibáte. Brat Roger bol reformovaný kresťan (kalvín), teda nebol katolík. Bral ale svoju vieru vážne a chcel byť viac s Kristom. Čo začalo pôvodne ako čisto protestantské bratstvo sa s príchodom viacerých katolíkov stalo kresťanským ekumenickým bratstvom. Sám brat Roger neskôr prijal katolícku vieru a na základe toho (hoci zostal formálne protestantom) dostal od pápeža povolenie pristupovať k sviatostiam.

Taizé začalo ako malá komunita ľudí pôvodom zo Švajčiarska, ktorí sa počas vojny vybrali do Francúzska, do dediny Taizé, aby žili spolu mníšskym spôsobom života a pomáhali ľuďom postihnutých vojnou. Neskôr sa rozrastali a brat Roger napísal pre komunitu aj regulu. Taizé bolo a je otvorené všetkým kresťanským denomináciám, najviac sú však zastúpený protestanti a katolíci, ktorí sa k Taizé začali vo väčšom pridávať od 60. rokov.

Spiritualita Taizé je založená na spoločnej modlitbe, spevoch a hudbe s dlhšími periódami ticha. Postupom času sa ukázalo, že takýto druh života a modlitby sa stal príťažlivý pre mladých ľudí, ktorí do Taizé začali vo veľkom prichádzať aby duchovne načerpali. A tak sa komunita Taizé začala orientovať hlavne na mladých. Mnohí z vás už počuli ich spevy a ak nie tak si ich určite vypočujete na internete.

Treba povedať, že Taizé sa stalo akýmsi modelom duchovného ekumenizmu medzi kresťanmi, hoci tu si treba uvedomiť niekoľko dôležitých momentov. V prvom rade sme počnúc Druhým Vatikánskym koncilom zažili veľkú vlnu ekumenizmu a možno až príliš optimistických nádejí na skoré zjednotenie kresťanov. Iste po dlhom období vzájomnej odmeranosti či až nevraživosti bolo zaiste dôležité

a osviežujúce si navzájom uvedomiť, že je oveľa viac toho čo nás ako kresťanov spája, než toho čo nás rozdeľuje. Veď aj sám Pán Ježiš sa modlil, aby sme my ako jeho učeníci “jedno boli“ (Jn 17, 20-26).

Na druhej strane je však dnes jasné, že s tým znovuzjednotením to nebude až také jednoduché ako by sme chceli. V prvom rade preto, že nás katolíkov s protestantami rozdeľujú naozaj zásadné vieroučné otázky (na rozdiel od pravoslávnych kresťanov, ku ktorým máme vieroučne veľmi blízko). Tie rozdiely sú naozaj veľké. A hoci je možné robiť kompromisy v otázkach disciplíny, vo vieroučných otázkach je to problém - lebo buď je niečo pravda, alebo nie. Ďalší problém vidím v tom, že myšlienkovy sa navzájom dnes skôr od seba vzdiaľujeme než približujeme. Západná spoločnosť sa ideovo a filozoficky v posledných dvoch desaťročiach zásadne posunula smerom od kresťanských hodnôt. A bez toho, že by som chcel niekoho kritizovať, treba na rovinu povedať, že protestanti najmä v západnej Európe nasledujú nové hodnotové nastavenie spoločnosti, ktoré sa však vzdiaľuje od kresťanstva. Neznamená to však samozrejme, že máme snahy o jednotu kresťanov vzdávať. Treba sa za to predovšetkým modliť a ak je príležitosť aj spoločne s ostatnými kresťanmi z rôznych cirkví. Bohu nič nie je nemožné.

Brat Roger zomrel násilnou smrťou, ako 90 ročný bol v roku 2005 zavraždený psychicky chorou ženou počas modlitieb v kostole v Taizé.

Brat
Roger
Schütz

Taizé

Hlavní úkol církve.

Jedním z nejhlavnějších úkolů křesťanství je připomínat lidem, že nic na světě, s kterým se denně setkáváme, a ve kterém žijeme a jsme, není, ani nemůže být bůh. Nadále existuje stejné pokušení jako před stovkami, anebo chcete-li, tisíci léty, že snad něco co vidíme, co chápeme svým rozumem, by mohlo být, a nebo je bůh. Zdá se mi, že v poslední době zbožňujeme lidský rozum, který podle některých nám dá na všechno odpověď. Křesťanská víra vkládá do člověka a jeho poznání velkou naději; ne, že by on sám byl „Bůh“, ale protože sám Bůh pozval člověka, aby se podílel na proměně tohoto světa k lepšímu. Bůh nám v Ježíši Kristu zjevil, že jsme všichni bratři a sestry. Že neexistuje žádná nadřazenost rasy nebo národa. Všichni jsme v určitém stupni vývoje poznání tohoto světa a také Boha. Jako bratři a sestry si máme navzájem pomáhat v hledání pravdy.

Tím, že nás Ježíš pozval na budování tohoto světa se stáváme Božími partnery a v určitém slova smyslu se stáváme bohy, do té míry, do jaké spolupracujeme s Boží nabídkou k proměně světa. Tak to můžeme vidět na mnoha svatých a dokonce i na nevěřících, kteří podle svého svědomí jaksi nevědomě pracují na Božím díle.

Tak jsem teď abstraktně a vznešeně popsal úkol církve. Možná vás teď napadne otázka: „Ale co nám to povídáš, podívej se, jaké problémy má teď naše církev především u nás v USA. Jak se s tím srovnat“? Odpověď snad najdete v anglicky psaném příspěvku uvnitř tohoto čísla.

Přeji Vám hezké čtení,
Fr. Antonín

ACCORDING TO MOST PHILOSOPHERS, GOD IN MAKING THE WORLD ENSLAVED IT. ACCORDING TO CHRISTIANITY, IN MAKING IT, HE SET IT FREE. GOD HAD WRITTEN, NOT SO MUCH A POEM, BUT RATHER A PLAY; A PLAY HE HAD PLANNED AS PERFECT, BUT WHICH HAD NECESSARILY BEEN LEFT TO HUMAN ACTORS AND STAGE-MANAGERS, WHO HAD SINCE MADE A GREAT MESS OF IT.”

E.K. Kristian?

Why Am I Still A Catholic?

by Carol Powell

The Tablet Volume 111, No. 26

In the midst of all the conversations and the sexual abuse scandals in the Church, many people are asking themselves the question, “Why am I still a Catholic?”

A better question, I think, for us to ask ourselves is: “What is the Church?” Or perhaps, “Who is the Church?”

For those who identify the Church with the pope, the cardinals, the bishops, and the priests mainly, well you have a problem here. I think the Second Vatican Council identified what the Church is most clearly. The Church is the people of God.

If the Church is the people of God, then you and I are one of those people. This does not depend upon whether the clergy live up to their vocations or not. A pope, a cardinal, a bishop, a priest may sin left and right, but it does not change the fact that you and I are members of the Mystical Body of Christ.

We are called in Baptism by God to be one with Christ. As such, the life of the Trinity flows within us and the same Trinity dwells in each of us.

Of course, we are shocked and appalled at the true stories we are hearing. Who wouldn't be?

But the truth is, even though sin abounds, holiness also abounds. Our Church is wounded. Let's face it, it has always been wounded. But it is not dead.

Days of Martin Luther

When I was in college, I wrote a term paper on Martin Luther and was appalled at the myriad of abuses he was fighting against. There was a lot of evil in the Church then as there is now.

In those times great saints came on the scene, among which were Saints Charles Borromeo, Teresa of Avila, John of The Cross, Ignatius Loyola and many others. The same is true now.

Many of the clergymen I have known have been people of great holiness. Some were among the perpetrators and I grieve for their victims. But this does not interfere with my faith in God or in the spiritual means through which God reaches out to me in the Church.

Our faith and trust should be in God, not in the clergy. When I was a young girl, there was a priest whom my mother did not like. I often heard

her say “Even though I don’t respect him, I respect what he stands for - a good philosophy to live by.

Element of Evil

The human element in the Church and the possibility of grave evil will always be there, but it should not deter anyone of us from seeking the graces and the helps that the Church provides. Cardinal Newman, a convert, said about his conversion to Catholicism is that any Church that had as much evil in it as the Catholic Church / and still lasted all these years must have the Holy Spirit within it

When we hear about all these scandals, we can be shocked, but we should not be surprised. The Church is both a human and a divine organization. And nay human organization, like every human person, needs to be purified and changed over and over again. That is the meaning of the word, “repent.”

Prey for Victims and Perpetrators

Each of us in the Church is called to holiness no matter what anyone else is doing and we have the means to get there in the Church.

We need to pray first for the victims, and then for the perpetrators, and we should refrain from judging anyone, remembering that anyone of us is capable of any evil.

Československé státní symboly

Velký znak

Střední znak

1918 - 1920

1920 - 1938

Státní vlajka

Malý znak

I could have got more out!

Marek Vácha

ukázka z knihy “Nevyžádané rady mládeži”

Nikoho jsem nezabil a neokradl, říkáme, protože hřích je porušením přikázání Božího zákona. Všechno tohle je pravda a ano, hřích je porušení příkazů desatera. Jenomže nejde jen o to uchránit se neporušeným od světa, neporušit svět, ani přikázání a vlastně ani se světa nedotknout, nýbrž také a především vstoupit do světa, naplnit svoje možnosti, být ve světě, ale nebýt ze světa. Co bude se solí, která se drží v bezpečné vzdálenosti od těsta světa, nespotřebovaná, nepoužitá, izolovaná od všeho zlého – i dobrého – sůl, která nesplní svůj úkol? Nikoho jsem nezabil, nikoho jsem neokradl, nic jsem neudělal. Přesně tak.

Celé desatero není než malá jeskyňka, před kterou je nekonečný oceán možnosti, tak si to představuji. Nezabil jsem a neokradl, výborně, ale co všechno jsem mohl udělat, co všechno je v mých silách a schopnostech a co zůstalo ležet, nezvednuto, nevyužito! Hřích je především to, že nevyužiji všechny možnosti, které do mě byly vloženy, že černé perly mého nitra nechám v truhlici duše, že je nikdo nikdy neuvidí, že semena nikdy nevyrostou, poupata nevykvetou, možností se nenaplní. Tohle je hřích, že nechám ležet všechno dobro ve mně!

Ptal jsem se jednoho slavného hudebníka, kolik procent je talent a kolik dřina. Takto tu otázku nemůžeš položit, odpověděl mi s úsměvem. Cvičením se probouzí talent, drilem se kultivuje a rozkvétá přirozené nadání. Jedno jde s druhým. Bez cvičení nepoznáváš svá nadání, jediný způsob, jak zjistit, zda k něčemu máš charisma, je zkusit to. Poselství je důležité a pro jistotu jej ještě jednou zopakuji: zda k něčemu máš charisma nebo ne, poznáš jen tehdy, když to zkusíš.

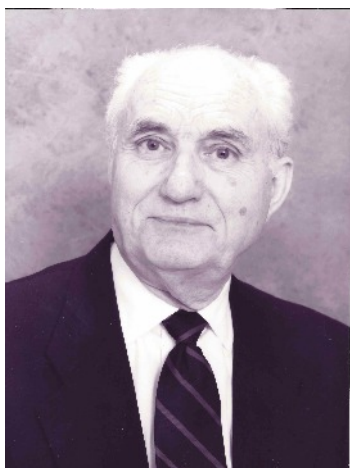
O tohle jde. Abys dorostl konečně svého lidství, abys vysál život do poslední vteřiny, aby ani jeden moment, ani jeden impuls, ani jedna chvíle nezůstala nevyužita! Hodiny a hodiny prožité na internetu u zpravodajských serverů jistě nejsou samy o sobě špatné, ale je to smrtelné snění.

Pokaždé, když se vracíme z Polska z exkurze Auschwitz/Birkenau, pouštíme v autobusu Schindlerův seznam, struhující drama Stevena Spielberga, film podle skutečných událostí z válečných let. Cynický podnikatel Oskar Schindler využívá v továrně laciné židovské pracovní síly; polští dělníci jsou příliš drazí. Přichází scéna Krakovského ghetta,

první popravu a první transporty a v Schindlerovi se něco zlomí. Veškeré vydělané peníze využije pro korumpování nacistických pohlavářů, aby svoje dělníky vymanévroval z nemilosrdného soukolí konečného řešení. Jak válka postupuje, smyčka se utahuje víc a víc a Schindler musí vynakládat větší a větší sumy peněz, nakonec se mu ale zdaří své židy přivést z Polska na Moravu do Brněnce, kdy ve stejnou chvíli mu dojdou peníze a je ohlášén konec války. Čas na úlevný povzdech. V závěrečné scéně všech jedenáct set Židů dojatě děkuje za záchranu života, předají narychlo zhotovený pamětní prsten a vše spěje k happyendu. Schindler však, místo uvolnění a radosti, propadá do těžké deprese. I could have got more out! Mohl jsem jich dostat ven víc!, pláče. Tohle auto, kdybych prodal tohle auto, mohl jsem jich dostat ven o deset víc. Tento odznak NSDAP ve zlatě, dva další. At least one! Mohl jsem jich dostat ven víc a neudělal jsem to! Mohl jsem toho v životě udělal víc a trestuhodně neudělal!

Ta scéna mi přijde velmi křesťanská, velmi symbolická. Co jsem ještě víc mohl udělat se svým životem, jak ještě víc a mnohem lépe jsem mohl využít darovaný čas, o kolik víc dobra zřejmě šlo udělat! Nejsem spokojen se svým životem, nejsem, pláču nad ním a bojím se posledního soudu. I could have got more out! Tohle je cosi jiného než nikoho jsem neokradl a nikoho nezabil, jde o přesný opak, jde o to, ne kolik jsem jich nezabil, ale kolik jsem jich zachránil a o nekonečný smutek z toho, co jsem neučinil a mohl, co dobrého bylo v dosahu a já jsem to trestuhodně nezvedl. Z tohoto důvodu se opravdu bojím své smrti, či přesněji posledního soudu. Marek Vácha, jaký by mohl být a jaký je, jsou dvě hrůzostrašně odlišné bytosti, ten nekonečný smutek nad vlastním životem – kdybych využil desetinu toho, co jsem dostal! Kdybych aspoň trochu využil, co do mě bylo vloženo.... I could have got more out! ... and I didn't. And I didn't!

Miroslav Lebeda

Se zármutkem si dovoluujeme oznámit, že Miroslav Lebeda zemřel v sobotu 28. července 2018 ve věku 95 let v Heatherwood Retirement Community v Burke, Virginia.

Miroslav Lebeda se narodil 20. října 1922 v Pardubicích. Již od útlého mládí zpíval na koncertech, na kterých ho doprovázela na klavír jeho sestra Libuše.

Po vystudování gymnasia se rozhodl věnovat hudbě, studoval na pražské konzervatoři – obor dirigování, které ukončil

po druhé světové válce v roce 1948. Své univerzitní studium dokončil v roce 1967 na Akademii múzických umění (AMU) – obor kompozice (napsal Koncert pro piano a jednoaktovou operu Šťastné manželství).

Svou profesionální kariéru Miroslav Lebeda začal jako dirigent v divadle v Ostravě a v Plzni. V Teplicích v Čechách úspěšně dirigoval Krušnohorský symfonický orchestr a po několik let vedl i Krušnohorský pěvecký sbor.

Po ukončení dirigentské činnosti se Miroslav Lebeda věnoval výuce piano a hudební teorie na Lidové škole umění / později konzervatoře v Teplicích a v Praze a kompozici skladeb pro mládež na různé hudební nástroje (piano, housle, violoncello, flétna). Jeho vnoučata a pravnoučata se zájmem poslouchají ukolébavky, které pro ně složil (někteří je již sami hrají na piano a housle).

V dubnu 1969 se Miroslav Lebeda rozhodl společně s manželkou Jiřinou a s dcerami Radmilou a Zuzanou odejít do Vídně v Rakousku a odtud do USA – usadili se v New Yorku.

V New Yorku pracoval na různých místech (ve zlatnictví, prodával kávu v Equitable Building na Wall Street a jako úředník v Tucker Anthony Investment Company). Po mnoho let hrál na varhany v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii, kde také vedl pěvecký sbor Velehrad. V severní Virginii dirigoval kantátu pro recitátora, sbor a instrumentální doprovod (strings a piano) “Otvírání studánek” od Bohuslava Martinů.

Pozůstalá rodina – manželka Jiřina, dcery Radmila Bartošová a Zuzana Lucáková s rodinami.

Jan Pasáček

Pan Pasáček pocházel z jižních Čech, z malé vesničky v okolí Domažlic. Po příchodu do USA v 1969 se usadil na Long Island. Zde po celý život pracoval jako uniový opravář a řidič těžkých nákladních aut. Říkal, že to byla práce náročná „dřina a málo spánku“. Do Ameriky přijel sám, jeho rodina zůstala v Čechách. Díky svojí pílí a spořivosti si sám na počátku 80 let mohl dovolit koupit dům s nájemníky. Usadil se v Astorii, kde žil 33 let. V roce 2011 se prý „z ne vlastních důvodů“ náhle ocitl opuštěný. Říkal, že to nikdy nečekal,... byl zklamán. Začínaly mu právě zdravotní problémy. S přibývajícími léty se proto na podzim roku 2015 rozhodl vrátit do Čech. Bylo mu 80 let a v Americe žil 46 let. Po odchodu z USA žil pan Pasáček u své dcery v Praze v Kyjích, v domě, který si tam v 90 letech nechal postavit.

Pan Pasáček byl vždy věrným členem naší krajanské komunity. Byl velmi obětavý a nápomocný při různých akcích našeho krajanského života. Měl velké srdce a soucit s lidmi, kteří se ocitli v nouzi. To mu prý přineslo velké životní zklamání, ale někdy i radost. Vyprávěl, že při jedné návštěvě v Čechách prý viděl ženu v prázdném kostele se vroucně modlit se slzami v očích. Oslovil ji a po vyslechnutí jejího soužení ji prý obdaroval honosným obnosem peněz. Ona se rozplakala dojetím. Dodal: „Bůh mne poslal, abych Vás trochu potěšil“. Mnoho lidí pamatuje pana Pasáčka s kamerou v ruce na různých akcích v kostele nebo v Bohemian Hall. Zejména tam, s oblibou filmoval mnohá vystoupení žáků české a slovenské školy, aby potom mohl rozdat svoje „kvalitní cedéčka“ učitelkám na památku.

Po svém návratu do Čech se pan Pasáček vrátil do USA asi třikrát. Při své cestě však nikdy nevynechal návštěvu naší krajanské mše v Astorii. Pokaždé říkal: „tam je kus mého života, tam jsou všichni moji staří přátelé a tam se já vždy rád vracím“. Jeho poslední návštěva byla 18. března tohoto roku. Cesta byla namáhavá a bylo patrné, že mu už ubývá sil. Bylo zřejmé, že se asi už do Ameriky nevrátí.

Vzpomínka na pana Jana Pasáčka vždy zůstane v našich srdcích. Nechť ho Bůh odmění za jeho dobré srdce, za přátelství a pomoc mnohým těm, kterým pomohl, a kteří na něho vždy s vděčností budou vzpomínat. Společně připojujeme naše modlitby a přímlyvy za něj a jeho rodinu.

Za krajanskou rodinu Václav Jelínek

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

K bačovi na salaš prišiel televízny štáb. Reportér se ho ptá: "Bačo, jaká byla největší katastrofa, co jste zažil?" - "Nooo...možno vtedy, keď prišiel jaguár a zobral všetky ovce..." - "Neříkejte, jaguár tady, v Tatrách?" diví se reportér. Bača se zamyslí: "Jaguár? Čo mi šibe? Veď to bol február!"

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Tomáš a Daniela Brabec, Milan a Eva Fryščák, Pat a Ed Babor, Libuše Králíček, Jiřina Lebedová, Libuše Král, Joseph A Kocab, Věra Kolasa, Helen Otyпка, Pavel Weirich.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci říjnu: Stanislav Kotyza 1. října, Radka Petrová 6. října, Vít Fojtík 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Milo Wartownik 9. října, Jarda Nehybka 13. října, Petr Wolf 24. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková jr. 30. října.

úmysly mší svatých v říjnu 2018

datum	úmysl	dárce
3. října	Za zemřelou Libuši Burjetkovou	Zdenka Sádliková
7. října	Za zomrelú Gábiku Tomanovú, jej mamičku a starých rodičov	rodina Krupkova
8. října	Za zomrelú Annu Dobrovodsku	rodina Krupkova
10. října	Za zemřelého Josefa Zolmana	manželka Jaroslava
14. října	Za zemřelého manžela Mojmíra Otýpku	manželka a děti
15. října	Za zemř. rodiče manželky-Makara a Helen	Andrew Pončíč
17. října	Za zemřelého prof. Evžena Kindlera	Pavel Weirich
19. října	Za zomrelú neter Janku Flamíkovu	rodina Krupkova
21. října	Za zemřelé rodiče Smrčkovy a Pavlicovy	Božena Smrčka
28. října	Za zemřelého Jana Pasáčka	manželé Jelínkovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

dokončení z minulého čísla

František Krátký se 26. října 1926 v chrámu Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku oženil s Marií Střidovou z Vojnic. V roce 1928 se jim v Olomouci narodil syn Jiří a roce 1930 v Praze dcera Blaženka, později provdaná za tážalského rodáka Milana Lenocha.

Od jara 1939 byl prostřednictvím brigádního generála Václava Ždímal, který stál v čele Oblastního velitelství ilegální organizace “Obrana národa Morava - Východ”, zapojen jako velitel kraje Olomouc - venkov na Zemské velitelství Obrany národa na Moravě. Současně spolupracoval se složkami Petičního výboru Věrní zůstaneme na Moravě. Po zatčení generála Ždímal převzal funkci nadřízeného oblastního velitele brigádní generál Otakar Zahálka, jenž ji počátkem roku 1941 předal plukovníku Krátkému. Ten byl dne 24. 10. 1941 ve svém olomouckém bytě zatčen gestapem. Po celou dobu byl vězněn a brutálně vyslýchán v Olomouci. Přes kruté výslechy nikoho ze svých spolupracovníků neprozradil a zatýkání gestapa se tak u něj zastavilo. Dne 20. 1. 1942, tedy v poslední den tzv. Prvního stanného práva, byl plukovník Krátký odsouzen stanným soudem při řídicí úřadovně gestapa v Brně za

přípravu velezrady a činy nepřátelské říši k trestu smrti. Dne 2. 2. 1942 byl převezen do koncentračního tábora Mauthausen, kde byl 7. května 1942 v 16:08 popraven. Jeho odbojové zásluhy byly v roce 1946 oceněny posmrtným povýšením do hodnosti brigádního generála.

Jeho odbojové zásluhy byly po válce oceněny udělením Československého válečného kříže 1939 a Pamětním odznakem druhého národního odboje. V roce 1947 pak byl s účinností od 1. května 1942 povýšen rozkazem presidenta republiky na brigádního generála in memoriam. Z doby 1. světové války byl nositelem ruského Řádu sv. Stanislava III. Stupně s mečí a stuhou, Revoluční medaile a Medaile za vítězství.